

A VI. nemzetközi konferencia jelentős munkát végzett

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

Élelmezési DOLGOZÓ

ELELMEZESIPARI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE LAPJA

LXVIII. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

ÁRA: 1 FORINT

1974. JÚNIUS

A VI. nemzetközi konferencia napirendjén szerepelt

Május 27—31-ig Budapesten — az Építők Rózsa Ferenc Művelődési Házában — tartotta VI. nemzetközi konferenciáját az Élelmezési, Dohány- és Vendéglátóipari Dolgozók Szakszervezeteinek Nemzetközi Szövetsége.

A tanácskozáson részt vett Pierre Gensous, az SZVSZ főtitkára, Huszár István, a Mi-

nisztertanács elnökhelyettese, Földváry Aladár, a SZOT elnöke, dr. Dimény Imre mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter, Szurdi István belkereskedelmi miniszter, Karakas László munkaügyi miniszter, Virizlay Gyula, a SZOT titkára. A konferencia napirendjén szerepelt:

1 A barátság és a közös akció, a szolidaritás és a nemzetközi együttműködés — ez a fő záloga az élelmezési-, dohány-, vendéglátóipari és rokonszakmabeli dolgozók számára a követeléseik, jogaik, valamint gazdasági, társadalmi és szociális érdekeik védelméért folytatott harc sikerének.

2 Az élelmezési-, dohány-, vendéglátóipari és rokonszakmabeli dolgozók gazdasági és szociális, általános és különleges követelése — mely követelések az alapdoku-

mentumban szerepelnek —, programjának megvitatása és elfogadása.

- 3 A Mandátumvizsgáló Bizottság jelentése.
- 4 Az új tagfelvételi kérelmek jóváhagyása.
- 5 A konferencia bizottságai által javasolt dokumentumok elfogadása.
- 6 Az új Adminisztratív Bizottság megválasztása.

Nella Marcellino, a nemzetközi szövetség elnöknője

Döntő fontosságú kérdéseket vitatunk meg

Az elnökszóny üdvözölte a vendéglátókat, a SZOT és szakszervezetünk vezetőit. Méltatta hazánknak, népünknek a szocializmus építésében elért eredményeinket. Méltatta a Szovjetunió, a szocialista országok eredményeinek és politikájának, továbbá a nemzetközi munkásmozgalom sikeres akcióinak, a nemzeti felszabadító mozgalmak küzdelmének eredményeképpen bekövetkezett változásokat a világban. Ugyanakkor azonban súlyosbodik a kizsákmányolás, mind nagyobb nehézségek hárulnak a dolgozókra és családjaikra; mint az infláció és defláció következményei. A létfenntartás költségei megdöbbentő módon emelkednek, sok országban

emelkedik a munkanélküliség. A szakszervezeteknek, a munkásmozgalomnak meg kell találniuk a tömegakció új módszereit, a szélesebb egység alapján, a közvetlen követelések kielégítésére és hogy kiutat találjanak.

A konzervatív és visszahúzó erők fokozzák támadásaikat a dolgozók szabadsága és jogai ellen, a demokratikus intézmények ellen, fegyveres erőt alkalmazva, olyan rendszereket támogatnak, amelyek állandó fenyegetést jelentenek minden nép számára.

Nemzetközi szövetségünk hozzájárul az SZVSZ politikájának gazdagításához, a multinacionális társaságok elleni harc fejlesztésével, minthogy ezek tartják kezükben

a mezőgazdasági nyersanyagokat, a feldolgozóipart és az élelmezési termékek világpiacát. A nemzetközi szövetség demokratikus jellege — amelynek alapja a jogok és kötelességek egyenlősége a tagszervezetek között, valamint a csatlakozott szakszervezetek autonómiájának teljes tiszteletben tartása — lehetővé tette befolyásának szélesítését, tagszervezetei számának növelését.

A világ különböző tájain jelentős erőfeszítésekre került sor, hogy mozgósítsák az élelmezésiipari dolgozókat, a nagy multinacionális társaságok ellen, amelyek kezükben tartják az élelmiszerek termelését és piacait.

— Azon fáradoztunk — mondotta a nemzetközi szövetség elnöke —, hogy más nemzetközi szervezetekkel közös pontokat találjunk az élelmezésiipari dolgozók érdekeiből és egységakarataiból, a gazdasági és szociális problémákból, a szabadságra, és a békére való törekvéseiből kiindulva.

A kapcsolatok h'ánya, a különböző nemzetközi szakszervezetek között évek óta elhú-

zó párbeszédnek a bizalmatlanság és a meg nem értés légkörét teremtették, korlátokat emeltek közénk. Mindent megteszünk a kapcsolatok megteremtéséért, azért, hogy megértésre jussunk az élelmezésiipari dolgozói érdekeiben. Ehhez az is szükséges, hogy más szövetségek tudomásul vegyék a szocialista világ realitását, azt, hogy milyen szerepet és feladatot töltenek be a szakszervezetek a szocializmust építő országokban.

Az utóbbi évtizedekben az élelmezésiipari dolgozói is létrehoztak olyan osztályharcos szakszervezeteket, amelyek nem elégszenek meg a gazdasági követelésekért folytatott harccal, hanem akciójuk a neokolonialista, vagy kapitalista országok társadalmi rendszerének mélyreható módosítására irányulnak.

Valójában, ma egyetlen nemzetközi szervezet sem követelheti magának azt a jogot, hogy egyedül képviselje valamennyi szakszervezetet. 25. évfordulóját ünneplő szövetségünk nagy nemzetközi tömeg- és osztályszakszervezettel fejlődött, hála valamennyi tagszervezetünk közreműködésének. Nem érthetünk volna el ilyen eredményt a szocialista országok szakszervezeteinek anyagi és politikai támogatása, tapasztalatai nélkül.

Az elnök még egyszer hangsúlyozta a nemzetközi szolidaritás fontosságát, majd üdvözlőt intezett azokhoz a dolgozókhöz a világ különböző országaiban, akik harcolniak gazdasági és társadalmi jogaiért, a szakszervezetek jogainak és befolyásának erősítéséért a vállalatoknál és a társadalomban, azokhoz, akik hazájuk szabadságáért és függetlenségéért küzdenek. Elítélte a chilei katonai és fasiszta államcsíny, majd e szavakkal fejezte be: a kérdések, amelyeket a konferencián megvitatunk, döntő fontossággal bírnak, hogy megvalósuljon az élelmezésiipari dolgozók egysége, az egész világon, új sikerek elérése érdekében. Az egységért folyó harc el kell, hogy tüntesse az előítéleteket és a szektizmust. Elszántan vállaljuk ezt a harcot, mert bízunk eszméink erejében, ügyünk igazságában.

HUSZÁR ISTVÁN MINISZTERELNÖK-HELYETTES

Népgazdaságunkban fontos szerepet tölt be az élelmezési ipar

Huszár István miniszterelnök-helyettes, a kormány nevében kiemelte:

A konferencia céljai, a munkásegység, az élet- és munkakörülmények szüntelen javítása, a béke, a nemzetközi munkásszolidaritás elmélyítése, mind-mind találkozik a magyar nép legfőbb érdekeivel, a szocializmus eszméjével, kormányunk hivatalos kül- és belpolitikájával. Így természetesen, hogy kormány szinten is magunkénak valljuk a konferencia dokumentumaiban meghirdetett célokat. Készek vagyunk ezekért dolgozni országhatárainkon belül és kívül.

Alkotói, formálói vagyunk egy szocialista rendszer gazdasági, politikai, ideológiai, társadalmi és morális életének. Ebben a munkában mi az embert, a dolgozót, a munkást állítottuk mindig és állítjuk most is a központba. Ezzel nemcsak a társadalmi különbségeket akarjuk megszüntetni, hanem egy új típusú embert is akarunk formálni. Öntudatos, művelt, kulturált munkást! Eddigi eredményeink, vívmányaink éppen ezt bizonyítják.

Ebben a nemzetközi munkásosztály iránti felelősségünk is sarkall bennünket. Mert a munkás bárhol is él, dolgozik és harcol, nemcsak önmagáért teszi ezt, hanem e tevékenységével, helytállásával segíti a nem-

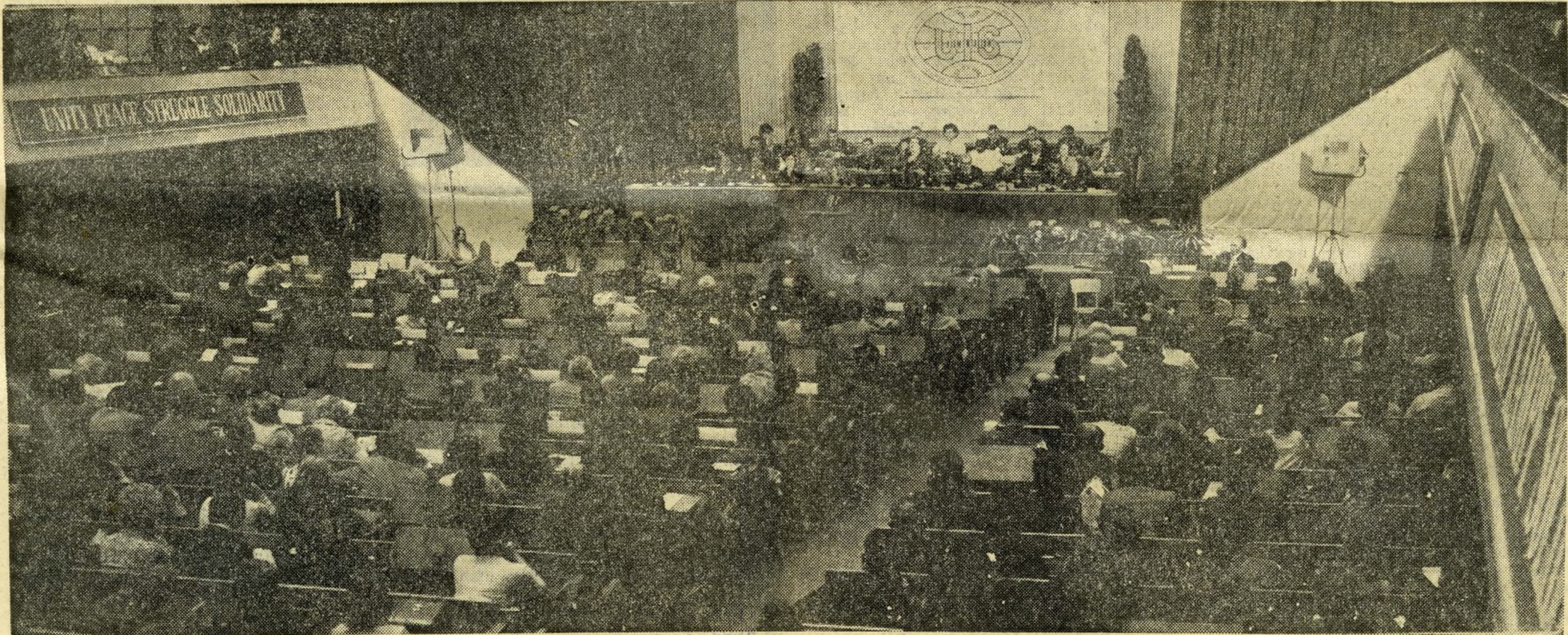
zetközi proletariátus küzdelmét. A magyar munkásközvélemény nagyon is jól tudja és érti, azért, hogy nap mint nap helytáll, nagyobb sikereket ér el: nemcsak saját boldogulását alapozza, hanem segíti osztálytársai harcát a világ más országaiban.

Népgazdaságunkban nagyon fontos szerepet tölt be az élelmezésiipar. Életszínvonalpolitikánk megvalósításának is egyik kulcskérdése. Ezért a kormány megkülönböztetett figyelmet fordít rá.

Az ipari termelés volumenében, felszereltségében, a technikai színvonal javulásában, szinte ugrásszerű fejlődést értünk el. Új gyárak, üzemek sora épült és épül. Nő az iparban foglalkoztatott munkások és műszakiak száma. Új technológiai eljárások honosodtak meg. Az idei beruházásai 25 százalékkal haladták meg a múlt évit. S az iparral együtt erősödik, szélesedik a magyar élelmezési munkások nagy családja, s annak szervezete is.

Huszár elvtárs befejezül sok sikert kívánt a konferencia munkájához, majd felkérte vendégeinket:

Töltsenek kellemes napokat Magyarországon, győződjenek meg arról, hogy nálunk a barátságot nyitott szívvel, őszinte tisztelettel, barátsággal fogadják.

Orestes Ibanez, a nemzetközi szövetség főtitkára

Az egységteremtések jellemzik a szakszervezeti világmozgalmat

Orestes Ibanez, a nemzetközi szövetség főtitkára, vitaindító előadásában arról beszélt, milyen megfontolások alapján terjeszt nemzetközi szövetségünk a konferencia elé az egység és a közös akció kérdéseit: szakszervezeteink szolidaritását, nemzetközi együttműködését, s vizsgálja meg ennek tükrében saját munkáját.

Napjainkban — mondotta a főtitkár — amikor az egységre való törekvés a szakszervezeti világmozgalmat óriási többségének alapvető irányzatává vált, s a nemzetközi helyzet enyhülésében bekövetkezett kedvező változások — a reakciós erők ellenére is — az akciós egységre kedvező új körülményeket teremtenek, amelyek a szakszervezeti világmozgalmat mind nagyobb fontosságot nyernek.

A világ dolgozóinak és szakszervezeteinek egységére és közös akciójára való törekvés legelőszőr — és a legjelentősebb — a VIII. szakszervezeti világtalálkozó szeptember 10-én kezdődött. E találkozó a nemzetközi munkás- és szakszervezeti mozgalom különösen reprezentatív fórumává vált, üléseit áthatotta a haladás, a szabadság és a béke nevében az egység és a szolidaritás szelleme.

Az európai szakszervezeti vezetők 1974 januári genfi találkozója, történelmi jelentőségű esemény volt. Ez a találkozó — az első ilyen jellegű összejövetel 1945 óta — új perspektívákat nyit. Mi — saját területünkön — nem fogunk semmit sem elhanyagolni, hogy az egység perspektívái igen gyorsan valósággá váljanak, annál is inkább, mert az egységnek ugyanez az irányzata jut kifejezésre a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban, a különböző termelési ágazatok és szektorok munkájában is.

A dolgozók fokozódó nyomására az utóbbi években az egység és a közös akció országos és regionális szinten erősödik a mi iparágainkban is.

VI. konferenciánkon különböző országokból érkező küldöttek és vendégek vesznek részt, akik a dolgozók szövetségeit és a szóban forgó ágazatok szakszervezeteit képviselik. Az, hogy a három olasz élelmiszeripari szakszervezet a megosztás helyett az akciós egységet választotta, máris érezhető eredményeket hozott. Az osztályharc napról-napra élesebb. A dolgozók egységes álláspontjából kiindulva, a kapitalista kizsákmányolás megszüntetésével egyidejűleg a szociális struktúrák gyökeres megváltoztatását tűzik ki célul. Az akciós egységet választották az élelmiszeripari szakszervezetek és dolgozók Panamában, Uruguayban, Ecuadorban, Indiában, Libanonban, Peruban és más országokban.

Jelentős szakaszba lépett az egység és a közös akció regionális szinten Latin-Amerikában: megalakult a SLATAS és megindult a dialógus ezen a világrészen a szakmánkbéli dolgozók és szakszervezetek még szorosabb akciós egységére érdekében. Ennek kézzelfogható bizonyítéka, hogy konferenciánkon részt vesznek a CKATAS és a PETLA tagszervezetei. Jelentős haladás történt az egység útján kontinentális téren Euráziában is, ami az Állandó Francia—Olasz—Finn—Japán Bizottság akciójában köszönhető. Az, hogy a FATA koordinálja az arab országok élelmiszeripari dolgozóinak és szakszervezeteinek munkáját, szintén nem kis eredmény. Az egység irányában történt előrelépés, amikor az V. konferencia után megalakult a nyugat-afrikai franciayelvű országok — ágazatainkban működő — szakszervezeteinek állandó koordinációs bizottsága.

Egy másik megfontolás, amely arra készíti konferenciánkat, hogy az egység és a közös akció, a nemzetközi szolidaritás és együttműködés kérdéseivel foglalkozzon, abból indul ki, hogy feltétlenül szükséges összehangolni a dolgozók és szakszervezeteik harcát a monopóliumok és a multinacionális társaságok támadása ellen.

Nemzetközi szövetségünk az V. konferencia után tagszervezeteivel és barátai szervezeteivel karöltve egy sor tanulmányt és kutatást végzett, hogy milyen gazdasági és szociális következményekkel jár a tőke és a termelés koncentrációjának nemzetközi folyamata az élelmiszer-, dohány-, vendéglátóipari és rokon szakmabeli dolgozók szempontjából.

Az adminisztratív bizottság 1973-ban Leningrádban foglalkozott e kérdésekkel. Dolgozóinknak a monopóliumok és a multinacionális társaságok ellen vívott harcából egy-

részt azt a tapasztalatot lehetett leszűrni, hogy a közös, együttesen megbeszéltek szakszervezeti akciók szervezése nagymértékben növeli a harc hatékonyságát, másrészt, hogy a monopóliumok és multinacionális társaságok növekvő befolyása mellett a szakszervezeti kettősöttség fenntartása természetellenes, abszurdum.

Sajnálatos megállapítani — mondotta Orestes Ibanez —, hogy az ágazatainkban működő szakszervezetek között megengedhetetlenül késlekedik az akciós egység és a multinacionális társaságok elleni harc összehangolása. Így például, mikor a Francia—Olasz Bizottság megszervezte a közös akciót a NESTLÉ monopólium ellen, nem kapott segítséget olyan szakszervezetektől, amelyek más nemzetközi csúcsszervezethez tartoznak. Európa és Ázsia, e két kontinens élelmiszeripari szakszervezeteinek óriási fontosságú, monopóliumellenes találkozója — melyet 1974. januárjában tartottak Rómában —, nagyobb támogatást érdemelt volna, mint amekkorában részesült. Ez is a szakszervezeti megosztottság egyik sajnálatos következménye.

A dolgozók egymást követő harcainak és sztrájkjainak monopóliumok és multinacionális társaságok maximális kizsákmányolása ellen nem kapnak kellő támogatást. Ennek oka szintén az akciós egység és a szolidaritás hiánya. Hiábavaló dolog volna eltitkolni, hogy az együttműködés megtagadása — ami sajnálatosképpen, még mindig előfordul — kitérő útra viszi a multinacionális társaságok elleni harcot.

Egy másik, alapvető dolog, hogy azok a — mind számosabb és bonyolultabb — problémák, amelyekkel iparágaink szakszervezeti mozgalma találkozik és amelyekkel meg kell küzdenie, mindinkább általános jellegűek lettek, megoldani őket csak iparági, országos és nemzetközi szintű egységakkciók segítségével lehet. Természetesen a harc alapelveit továbbra is a dolgozók országos szintű akciója, de ezzel párhuzamosan ennek a harcnak a nemzetközivé válása nélkülözhetetlen tényező, s mindinkább azzá válik.

Ugyanez vonatkozik a dolgozók harcára a különböző monopolista gazdasági csoportosulásokban, mint amilyen az európai Közös Piac, a társult országok és egyebek. A tőke fokozódó nemzetközivé válása, a kapitalizmus növekvő nehézségei, s ahogyan a problémák leküzdését megpróbálják kierőszakolni, általánosságban azonos következményekkel járnak a tőkés országok dolgozóira. A harc ennek megfelelően új dimenziót kap, amely egyre jobban tájul, mert a küzdelem nemzetközi szintűvé válik.

A VI. nemzetközi szakmai konferencia napirendjének középpontjába ezért állítottuk az egységet és a közös akciót.

Javaslataink tehát a következők: — A jelen helyzetben, amikor a szakszervezeti mozgalomra újabb feladatok hárulnak, a kor követelménye, hogy dialógust kezdjünk és építő együttműködésre lépjünk a monopóliumok és a soknemzetiségű társaságok ellen.

Nemzetközi szövetségünk az SZSZNSZ és az MVSZ élelmiszeripari szövetségei számára egy konkrét együttműködési programot javasol, az információcserétől a foglalkoztatottságon át, egészen addig, hogy közös platformokat dolgozzunk ki és közös akciókat szervezzünk követeléseink kivívásáért.

Hangsúlyozni kell, hogy milyen nagy felelősség hárul a szakszervezetekre ott, ahol a nagy monopóliumok és multinacionális társaságok döntési központjai vannak. Javasoljuk a konferenciának.

Támogassa minden erejével az európai ázsiai szakszervezeti monopóliumellenes találkozó megszervezését. Szervezzék ez év októberében egy tájékoztató és intervensziós akciókat a NESTLÉ, a Coca-Cola és az Unilever monopóliumok vállalatainál. Felhívjuk az SZSZNSZ Nemzetközi Élelmiszeripari Szövetségét, valamint az MVSZ Élelmiszeripari Világszövetségét: egyesítsük erőfeszítéseinket és szövetkezzünk: készítsünk közös akciótervet a követelések megvalósítására.

Az 1975 évet a nők évének kijelölték. Tekintettel arra, hogy az élelmiszer- és dohányiparban és a rokon szakmákban többségében nők dolgoznak, konferenciánkról, mint hivatalos fórumról, felhívjuk az SZSZNSZ UITA-ját és az MVSZ Élelmiszeripari Világszövetségét: egyesítsük erőfeszítéseinket, folytassuk közösen a harcot, annak minden formájában, a dolgozó nők követeléseinek kivívásáért, elsősorban a munka díjazása és a szociális helyzetben fennálló mindennemű megkülönböztetés megszüntetéséért. Együttesen keressük az utakat és az eszközöket a harc megszervezésére, hogy leküzdjük a problémákat.

A FAO 1974 végén megrendezi „Az élelmiszeri problémák világtalálkozóját”. Javasoljuk az SZSZNSZ Nemzetközi Élelmiszeripari Szövetségének és az MVSZ Élelmiszeripari Világszövetségének, hogy védelmezzék jogainkat és egységes állásponttal vegyünk részt e nagyfontosságú nemzetközi kezdeményezésben.

Nemzetközi és regionális szövetségeink egységes álláspontjából kiindulva előbbre kell vinni a dolgozók követeléseit, a termelés és a tőke koncentrációját, valamint a tudományos-technikai forradalom által felvetett problémák megoldására.

A szövetség rendezésében tartott szakmai konferenciák és szimpoziumok vitái és záró következtetései megállapítják; mindkettőnek a legjelentősebb és legtragikusabb következménye továbbra is a munkanélküliség emelkedése, amely különösen sújtja az élelmiszeripar dolgozóit, mert itt van a legtöbb idénymunkás. Ázsia, Afrika és Latin-Amerika legtöbb országában a munkanélküliség katasztrofális méreteket ölt.

A szocialista országokban ezt a folyamatot szervezeten ellenőrizni, szabályozni és irányítani lehet, ezért itt ismeretlen a munkanélküliség, az állásvesztéstől való félelem, a bizonytalanság.

A tudományos-technikai forradalom másik súlyos következménye a munkatempó fokozása és a munkaintenzitás növekedése. Iparágaink automatizált üzemeiben a termelőszalag kegyetlen munkatempót diktál, a monoton mozdulatok a fizikai és lelki fáradtságot határozottan felfokozzák, a munkafeltételek egyre elviselhetetlenebbé válnak.

A tőke koncentrációjából és a tudományos-technikai forradalom bevezetéséből származó másik éles szociális probléma a szakképzés, a szakmai átállás és új szakmák megszerzésének kérdése. Az állásvesztés, a részleges munkanélküliség, a deklasszáció, a kisebb szakképzést igénylő munkára való beosztás a bérszála legalsó fokán: mind több dolgozó osztályrésze.

Az 1973-ban, Leningrádban rendezett nemzetközi szakszervezeti szimpozium, amelynek munkájában az öt kontinens 35 országából 66 küldött vett részt — kifejezésre juttatta aggodalmát azért, mert a kapitalista országokban egyáltalán nem élnek a technikai haladás nyújtotta lehetőségekkel a munkakörülmények megkönnyítése és egészségesebbé tételére érdekében. Ellenkezőleg! Állandóan növekszik a munkaintenzitás, s ez is oka a sérülések és szakmai megbetegedések ugrásszerű emelkedésének, a dolgozók egészsége leromlásának.

Az üzemi balesetek és szakmai megbetegedések áldozatainak száma szinte az összes kapitalista országban szakadatlanul emelkedik, ami különösen a szakképzetlen dolgozókat és a bevándorolt munkásokat sújtja.

Egy sor ázsiai, afrikai és latin-amerikai országban továbbra is a gyermeki idők munkafeltételeit alkalmazzák, nem csak a kis- és középzemekben, hanem a nagyokban is — közöttük számos, még gyermeki uralom idején létesült — külföldi vállalatnál.

A mi nemzetközi szövetségünk az egyetlen a világ élelmiszeripari szakszervezeteinek nemzetközi szövetségei között, amelyben különböző társadalmi rendszerű államokban működő szakszervezetek tömörülnek. Ez teszi nemzetközi szövetségünket valóban korunk demokratikus tömeg- és osztályszervezetévé.

A szocialista országok szakszervezetei igen kiterjedt jogokat élveznek. Részt vesznek a szociálpolitika kidolgozásában, s az életben való alkalmazásában. Ezért nem érdektelen tanulmányozni a szociális kérdések megoldásának új útjait, eszközeit és módszereit. A Szovjetunióban és a többi szocialista országban, amelyben a lakosság anyagi és kul-

turális szükségleteinek mind szélesebb körű kielégítése alaptörvény, a termelés elsőrendű célja. Jelentős eredményeket értek el élet-színvonaluk megjavításában, felemelték a béreket és a nyugdíjakat, ugyanakkor az árak viszonylag stabilak maradtak, tömegesen tértek át — béresökkel együtt — az ötnapos munkahétre. Bővül a szociális szolgáltatások köre, amelyekben a dolgozók az állami költségvetés terhére részesülnek: évről-évre nagyobb költségvetési összegek jutnak oktatási és egészségvédelmi célra. A növekvő szociális és kulturális szükségletekre fordított járulékos költségeket az állam vállalja.

A szocialista országok mozgalmainak alaposabb megismerése, vívmányaik megszámlálása fontos tényező a nemzetközi szakszervezeti mozgalom egysége szempontjából. A szocialista országok szakszervezetei tevékenységükkel és számos kezdeményezésükkel hozzájárultak ahhoz, hogy új légrék alakult ki a nemzetközi szakszervezeti kapcsolatokban.

A nemzetközi szövetség számos alkalommal nyilvánította ki szolidaritását a kapitalista országok dolgozóinak sztrájkjai, az ázsiai, afrikai, latin-amerikai népeknek az imperializmus elleni, a nemzeti függetlenségért és a társadalmi, szociális és politikai haladásért folytatott harcát iránt.

A nemzetközi szövetségben a tagszervezetek a proletár szolidaritás és internacionalizmus kipróbált elveit, s a dolgozóknak a kapitalista kizsákmányolással és elnyomással szemben fennálló érdekösszessége alapján tömörülnek. A szövetség ily módon fontos, nélkülözhetetlen szerepet tölt be a nemzetközi szakszervezeti egység megvalósításában.

Az V. konferencia után nemzetközi szövetségünk növekedett, új tagok csatlakoztak hozzá, részben kibővültek együttműködési kapcsolataink más nemzetközi központokhoz tartozó és független szervezetekkel.

Nemzeti szövetségünk a legmesszebbmenően ki kívánja használni az egység új lehetőségeit; magáévá teszi a VIII. szakszervezeti világtalálkozónak bejelentését, állást foglal — a tagszervezetek mellett — az SZSZNSZ új csatlakozási formája, a társtagság mellett.

A nemzetközi szövetség ismételt lépéseket tett nemzetközi és szakmai alapon az SZSZNSZ-hez, az SZSZNSZ-hez, az MVSZ-hez tartozó, az autonóm és az egyéb szakszervezetek egymáshoz való közeledéséért. Tisztában van azzal, hogy a maga erejéből, bármily jelentős is az, nem tudja kellő gyorsasággal érvényre juttatni a szakmánkban foglalkoztatott dolgozók követeléseit és kívánságait. De meg van győződve arról is, hogy a szövetség nélkül, azon erők nélkül, melyeket képvisel, nem lehet sem országos regionális, sem kontinentális téren lényeges eredményeket elérni.

A nemzetközi szövetség biztos abban, hogy a VI. nemzetközi szakmai konferencia új, alapvető hozzájárulást jelent majd az egységhez és a közös akcióhoz, a nemzetközi szolidaritáshoz és együttműködéshez az ipar dolgozóinak gazdasági, szociális és politikai követeléseinek, jogainak és érdekeinek megvédésében — mondotta befejezésül Orestes Ibanez.

DONG VAN THIEU (VDK)

Begyógyítani a háborús sebeket

Ezután a Dél-Vietnamban és Laoszban elért sikerekről és a még meglévő nehézségekről szólt. A Nixon-kormány az elmúlt időben nagy tömegben szállított Dél-Vietnamba fegyvereket, lőszert és más hadianyagot. Ott hagyott civilruhás katonai tanácsadókat és újabbakat hozott oda; számuk meghaladta a húszezertet. Széleskörű katonai segítséget nyújtott a saigoni kormánynak, hogy az tovább folytassa a háborút Dél-Vietnamban. Az Egyesült Államok ösztönzése és támogatásával a saigoni kormány tovább folytatja területtróli műveleteit; brutális bombatámadásokat és tűzérségi támadásokat intéz a DIFK ellenőrzése alatt álló területek ellen; terrorizálja és kegyetlenül elnyomja az ellenőrzése alatt álló területek népét, s továbbra is több mint húszezer politikai foglyot tart börtönben. Miközben fokozza háborús tevékenységét, szabotálja a tárgyalást és egyoldalúan felfüggesztette a két dél-vietnami fél között megkezdett megbeszélést.

Az amerikai imperialisták mesterkedéseinek következménye, hogy Dél-Vietnamban és Indokínában folytatódik a fegyveres konfliktus. Ezért kell a vietnami népeknek sok megpróbáltatáson, nehézségen keresztül menni.

Részletesen beszélt a küldött az ázsiai, afrikai és latin-amerikai népek sikereiről, majd a fejlett tőkés országok munkásosztályának széles körű sztrájkmozgalmáról, amellyel csapásokat mér a monopolkapitalistákra és a multinacionális társaságokra. A politikai és gazdasági helyzet arra készítette az amerikai imperialistákat, hogy megváltoztassák politikájukat. Az enyhülés politikájáról, békeszándékaikról és tárgyalókészségükről szónokolnak, s közben igyekeznek fenntartani a katonai erő pozícióját, folytatják a Dél-Vietnamba és Kambodzsába irányuló fegyverszállítást, pénzt és katonai tanácsadókat küldenek ügynökeiknek ugyanúgy, mint az izraeli agresszoroknak, támogatják Pinochet tábornok fasiszta diktatúráját Chilében, s a többi reakciós rendszert.

A helyzet elemzése alapján javaslatot tett a politikai dokumentumtervezet módosítására.

Helyezzük a hangsúlyt az akciókra!

A SZVSZ főtitkára titkárságának üdvözlését tolmácsolta a konferenciának és a nemzetközi szövetség fennállása 25. évfordulója alkalmából. 1949-ben csupán 9 ország szakszervezetei vettek részt a nemzetközi szövetség megalapításában. A négy évvel ezelőtti konferencián már 33 ország képviseltette magát, ma pedig 65 ország.

A konferencia sikerét nemcsak ez mutatja, hanem a résztvevő, nem SZVSZ-hez tartozó szakszervezetek számának növekedése; a delegátusok magas tisztasága; a felszólalások emelkedett és konkrét politikai tartalma; a nők és fiatalok részvétele; a különböző társadalmi rendszerekből érkezett küldöttek jelenléte és aktív részvétele.

— Egyeseknek talán a részvétel nem jelentett nagyobb problémát — folytatta Gensous elvtárs — voltak azonban olyanok, akik a vászradás előtt haboztak, mérlegettek, vitatkoztak. Talán kérdésekkel, kételyekkel és kritikai szellemmel jöttek. De igazuk volt, hogy eljöttek megnézni, hogyan élünk és dolgozunk a saját területünkön. És hogy milyen lelkiállapotban. Lehetséges, hogy nem minden tetszett önöknek. Nekünk sem. Mindaz, amit teszünk és mondunk, vagy a mód, ahogyan cselekszünk és beszélünk, sohasem tesz teljes mértékben magunknak sem. Elismerjük annak a jogát, hogy ezt nekünk elmondják. Sőt, mi kérjük az önök észrevételeit. Bennünk olyan partnerekre találhatunk, akik biztos, hogy védik meggyőződésüket és gyakran hévvel védik azt, amit igazságosnak tartanak, de ugyanakkor figyelmes vitapartnerek vagyunk, készek mások véleményének befogadására. Minthogy azonban az ügy érdekében, a munkások érdekeinek védelmében cselekszünk, kötelességünk, hogy vitatkozzunk, megértjük egymást, s előbb, utóbb együttesen cselekedjünk.

Partnereink egy részétől azt hallottuk például, hogy az SZVSZ a szocialista országok szakszervezeteinek nemzetközi szövetsége, és ennek következtében tevékenysége másokra nem vonatkozik. Ez különös koncepció a nemzetközi munkásszolidaritásról.

— Szeretném megjegyezni — mondotta az előadó —, a 63 országban működő SZVSZ tagszervezet közül csupán 11 fejt ki tevékenységét szocialista országban. Nekünk célunk a dolgozók aktív szolidaritásának szervezése és fejlesztése, közös frontjuk megvalósítása, követeléseik kielégítése. A szolidaritás nem osztható meg. Az imperializmus, a monopóliumok, a kapitalista kizsákmányolás, az elmaradottság elleni eredményes harcot, a békéért folyó eredményes küzdelem a három nagy erő — a szocialista országok, a kapitalista országok munkásosztálya és a nemzeti felszabadítási mozgalmak — egyesítése nélkül el sem képzelhető.

Baráti és különböző fokú együttműködési kapcsolatok egyesítik az SZVSZ-t és nemzeti szervezeteit a nagyszámú olyan szakszervezeti mozgalommal, amely nem tagja a világszövetségnek. Ezek száma a VIII. szakszervezeti világtalálkozón 110 volt és az

Az elnökség négy tagja. Balról Pierre Gensous, Nella Marcellino, Julien Livi és dr. Tamás László

SZVSZ-szel együtt 210 millió tagot képviseltek. A kongresszus óta 6 hónap alatt 5 új ország nemzeti központja csatlakozott az SZVSZ-hez.

A 151 millió tag képviselte erő nem tesz bennünket önelégültté és nem kicsinyeljük le partnereinket. Mélyszélesen meg vagyunk győződve arról, hogy a munkásosztály összes erőinek aktivitása szükséges az emberiség nagy problémáinak megoldásához. A szakszervezetek és a világ dolgozói közül mind többen értik meg ezt. De nem lehet megelégedni a jelenlegi helyzettel.

A nemzetközi szakszervezeti mozgalom, megosztottsága miatt rosszul alkalmazkodik korunk változásaihoz, s a dolgozók harcainak sikerét csökkenti, hogy nincsenek kellő módon összehangolva.

Nagy érdeklődéssel hallgattuk a fejlődő országokból érkezett kollégáink hozzászólásait. Mennyi problémát vetettek fel! És milyen fontosakat! Az elmaradottság, az éhezés a világon, az analfabétizmus olyan csapások, amelyeket a VIII. kongresszus korunk elleni kihívásként jellemeztek. És valóban erről van szó. Kihívásról, amelynek sikeres visszaverése megköveteli az egész nemzetközi közösség, elsősorban a dolgozók szervezeteinek szoros együttműködését. E fontos kérdésben rendelkezünk a közös akció lehetőségével, mert valamennyi nemzetközi központ egyenlő határozottsággal és egyazon szavakkal bélyegzi meg a bajokat.

Az ENSZ határozatot fogadott el, amelyet a szakszervezeti mozgalom is magának mondhat. Erről a fórumról intézünk üzenetet a Szabad Szakszervezetek Nemzetközi Szövetségéhez, a Munka Világszövetségéhez és minden regionális és országos szakszervezethez: egyesítsük erőnket, cselekedjünk együtt, egyesítsünk minden erőt, az elmaradottság legyőzésére. Ez a legjobb segítség, amelyet a világ szakszervezeti mozgalma nyújthat az elmaradott országokban élő szakszervezeteknek és a szegények millióinak. Ez az, amit várnak, és nem a szép szavak, amelyeket nem követnek tettek.

— Egymásra lehet és kell találnunk a multinacionális vállalatok elleni harcban is — folytatta Gensous elvtárs. — E társaságok gonoszságát és érdekelletét teljes mélységében feltárta az, amit olajválság néven ismerünk. A nemzetközi nagy társaságok okozták az olajhiányt, az árak emelkedését, a nyomor súlyosbodását a kapitalista világban. Remélték, hogy egymás ellen üszítik a világ dolgozóit, akik azonban nem estek bele ebbe a csapdába. Helyeseljük a multinacionális társaságok elleni közös akciót.

Chilével kapcsolatban is megegyezik álláspontunk. Gensous elvtárs ezután a közös akciók lehetőségéről és szükségességéről beszélt a dél-afrikai faji megkülönböztetés ellen, a fasizmus és a kolonializmus ellen, a békéért; az izraeli agresszió megszüntetéséért, és a palesztinai arab nép nemzeti jogainak elismeréséért; a Vietnamba vonatkozó párizsi egyezmények érvényesítése érdekében; s végül levégek a környezet szennyezése ellen, az egészség, az emberiség jövője érdekében. Az akcióegység mellett vagyunk — mondotta — eltökéltebben mint valaha, a szakszervezeti egység mellett minden szinten.

A szakszervezeti harc új feltételei, a növekvő internacionalizálódás a modern élet minden területén megköveteli, hogy a nemzeti szövetségek ma már nem lehetnek egészen olyanok, mint voltak. Fennáll annak szükségessége és lehetősége, hogy az információk cseréjéről a hangsúlyt mindinkább az akciókra helyezzük. Az a cél, hogy a nemzetközi szövetség, a dolgozók nemzetközi akciójának ösztönzője legyen, lényegbevágó módosításokat követel meg felfogásában, munkánk módszereiben és stílusában. Meg kell szabadulnunk egyfajta formalizmustól, amely még mindig túlságosan is jellemzi kezdeményezéseinket.

— Még mindig túl sok az olyan kezdeményezés, konferencia, összejövetel, amely önmagában helyes ugyan, de eredménytelen, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy célnak, nem pedig eszközként tekintsük őket — fejezte be felszólalását az SZVSZ főtitkára.

Minden erőnkkel támogatjuk a határozatok végrehajtását

Dr. Tamás László, szakszervezetünk főtitkára, a világtalálkozó házigazdájaként, szakszervezetünk központi vezetősége és tagsága nevében köszöntötte a konferencia résztvevőit és vendégeit.

— Szakszervezetünk vezetősége megvitatta és ismertette a tagsággal a konferencia alapvető dokumentumait, amelyekkel egyetértünk, mert tükrözik a világ élelmiszeripari és rokon szakmabeli dolgozóinak problémáit, feladatait — mondotta.

Hangsúlyozta: az előző világtalálkozó óta a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban mind határozottabban váltak az egységre való törekvések. A különböző irányzatú szakszervezetek között fejlődnek a kétoldalú és többoldalú kapcsolatok, a közös akció és szervezeti egység érdekében. Ékes bizonyítéka ennek, hogy a résztvevő 84 szervezet közül 44 nem tagja a nemzetközi szövetségünknek, s a konferenciát a nézetazonosság, az egységre való törekvés jellemzi. Az elmúlt időszakban a fejlődő országok szakszervezeti mozgalma mind erőteljesebben hallatja szavát és válik az antimperialista, antimonopolista harc jelentős tényezőjévé.

A tudományos-technikai forradalom következtében strukturális változás következett be a munkásosztály összetételében is. Új szakmák, iparágak alakulnak. Nagy mértékben nő a nem fizikai dolgozók aránya, különösen a dinamikus fejlődő élelmiszer- és főleg a szolgáltató iparban.

Nemzetközi szövetségünk az elmúlt években számos olyan kezdeményezést tett, amelyek alkalmasak a Szakszervezeti Világszövetség irányvonalának megvalósítására. Mészemenőn támogatjuk az egység, a szolidaritás, a nyitás, a dinamizmus, a hatékonyság programját. Mindnyájunknak a munkásosztály javára kell gyümölcsöztetnünk a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban bekövetkezett kedvező változásokat. Nemzetközi szó-

vetségünknek különösen nagy szerepe van a szolidaritás, az együttműködés, az érdekvédelem és akcióegység megvalósításában, a mozgalmi törekvések koordinálásában, hogy további kezdeményezésekké segítse iparágaink dolgozóinak érdekvédelmét, jogos követeléseinek teljesítését. Ezért úgy gondoljuk, hogy tovább kell erősíteni a regionális, kontinentális együttműködésre irányuló tevékenységet, mert enélkül elképzelhetetlen a világot átölelő multinacionális vállalatokkal szembeni eredményes fellépés.

Szakszervezetünk internacionalista szellemének megfelelően a jövőben is mindent megtesz, hogy hozzájáruljon a nemzetközi szakszervezeti mozgalom egységének felépítéséhez, megteremtéséhez.

Tamás elvtárs ezután arról szólt, hogy a szervezett magyar munkások a munkáshatalom birtokosaiként, nemcsak dolgozói, hanem tulajdonosai is létesítményeinknek, üzleteinknek; amit termelünk, alkotunk, az a mi jólétünket szolgálja. Iparunk fontos helyet tölt be a lakosság ellátásában és a külkereskedelemben. Dinamikus fejlődésére jellemző, hogy idei beruházása 25 százalékkal haladja meg az elmúlt évit. Új hűsokkombinátók, gabonatorló, kenyérgyárak, tejüzemek épülnek. Iparunkban tavaly 12 százalékkal növekedett a termelési érték. Eredményeket értünk el a gazdálkodás hatékonyságában, a termelékenységben.

Az elmúlt évben iparunk dolgozóinak bére 12,3 százalékkal növekedett. Öröndetes, hogy a nők és fiatalok bére az átlagost meghaladóan emelkedett. De ebben még változatlanul lemaradások vannak, aminek felszámolásán munkálkodunk. Napjainkban egyik legfőbb gondunk, a demokráciához szélesítés az üzemekben, szervezeteinkben. Dolgozóink munkakörülményei is állandóan javulnak.

Szakszervezetünk figyelemmel és felelősséggel foglalkozik fiataljainkkal, mert hisz korunk ifjúságára vár a szocializmus, majd a kommunista társadalom megteremtése. Az ifjúság nevelése, a róluk való gondoskodás nálunk társadalmi ügy. Szakszervezetünk tagságának csaknem a fele 30 évnél fiatalabb. Ez is aláhúzza felelősségünket, hogy fiataljaink gondjaival, problémáival, szakmai kérdéseivel aktívan foglalkozzunk.

Tamás elvtárs ezután arról szólt, hogy nemzetközi szövetségünk 25 éves fennállása óta eredményesen bővítette kapcsolatait az élelmiszer-, dohány- és vendéglátóipari szakszervezetekkel. A dolgozók élet- és munkakörülményeinek javításáért, a békéért, a munkásegységért és munkásszolidaritásért meghirdetett akciói — szerte a világon — százezreket és milliókat győztek meg irányvonalai helyességéről.

— Jubileumi konferenciánk e fórumáról is biztosítjuk nemzetközi szövetségünk vezetését, tagságát, jelenlevő minden szervezet képviselőjét, barátainkat, hogy a jövőben is minden erőnkkel támogatjuk a VI. nemzetközi konferencia célkitűzéseinek megvalósítását — mondotta az ÉDOSZ főtitkára.

L. Silva (Brazília)

Természetes kapcsolat az élelmiszeripar és a mezőgazdaság között

A nemzetközi helyzet változása segíti a munkások harcát a jobb élet- és munkakörülmények, és a társadalmi haladás előbbrevitelében. De az imperializmus természete nem változott. A nagytöke nemcsak a származási országok határain belül, hanem nemzetközi szinten is összefonódik és létrehozza a multinacionális vállalkozásokat. Ez nemcsak az iparban, hanem a mezőgazdaságban

és a gazdasági élet más területein is bekövetkezik. Ez azt eredményezi, hogy a különböző kontinenseken és országokban a munkások ugyanazt a tökéletet szolgálják, anélkül, hogy lehetőségük nyílna kizsákmányolójuk megismerésére.

Az élelmiszeripar hagyományos nyersanyag-földművelési és állattenyésztési eredetű. Egymásra utaltságuk és közelségük magával hozza dolgozóik jogos követeléseinek azonoságát. Az ültetvények dolgozói együttműködnek azokkal, akik ezeknek a termékeit ugyanannál a cégnél feldolgozzák.

A monopóliumok és monopolisták stratégiája és érdeke a munkások elszigetelése és megosztása, amellyel szembe kell hogy állítsuk egységünket és együttműködésünket. Ma a szakszervezeti mozgalom megosztottsága ijesztené anakronizmus. Az együttműködés hiánya a monopóliumok elleni harcunkat zsákutcába viszi. A munkásmozgalom egysége különböző szinteken kötelező szükségesség.

Természetes a kapcsolat az élelmiszeripar és a mezőgazdaság között; a két gazdasági ág dolgozóinak közös követeléseik közösek, ahol tevékenységük összefonódik. E két gazdasági ágban számos multinacionális társaság létezik. Nemzetközi szövetségünk és a Mezőgazdasági Dolgozók Szakszervezeteinek Nemzetközi Szövetsége szükségét érezték és képesek arra, hogy erőiket egyesítsék harcukban, azokban az országokban, területeken és kontinenseken, ahol a két szakma munkásainak érdekei összefonódnak. Az együttműködés a két szervezet között új lehetőségeket nyújt erőnk mozgósítására.

A nemzetközi szolidaritás nem korlátozódhat blokkokra

ftélni a tőkés politika bűneit. De, sajnos, a kapitalista Európa valamennyi dolgozójának közös érdekeit képviselő problémákkal szemben a szakszervezeti szervek — erőfeszítéseink ellenére — ma még különállóan és elszórtan dolgoznak. A munkaadók és kormányok azonban ellentmondásai és érdekkülönbségeik elenére összetartanak és megegyeznek a dolgozók ellen irányuló intézkedésekben.

A kizsákmányoló kapitalista erők lázasan igyekeznek megoldani rendszerük általános válságát a dolgozók és a népek terhére. A Közös Piac — amelyhez 9 ország tartozik — a tőkés monopóliumok és a multinacionális társaságok azon igyekeznek, hogy rátegyék kezüket a majd 300 millió embert érintő piacra, amelynek nemzeti termelése 1972-ben 637 milliárd dollár volt az Egyesült Államok 993 és Japán 196 milliárd dollárjával szemben. A Közös Piacba tartozó 9 ország minden egyes lakosa 1972-ben 2500 dollár értékű javat termelt.

A NESTLE, Coca-Cola, Grace, Európai Cukorkonzorcium és más óriási monopóliumok és multinacionális társaságok óriási nyereséggel működnek, az élelmiszeripartól a vegyiparig, az elektronikáig, a sajtóig, a könyvkiadásig, a papír- és dobozipartól a bankokig, a mezőgazdasági műszaki szektorig.

Ennek a koncentrációnak következményeképpen a kapitalista Európa 9 országában a munkanélküliek száma meghaladja a 3 milliót. A bérek vásárlóereje az infláció hatása alatt stagnál, sőt csökken. A kormányok leggyakrabban a monopóliumok eszközei, elősegítik az árak emelkedését és ellenállnak a dolgozók követeléseinek, igyekeznek őket az úgynevezett „jövdelempolitika” korlátai közé szorítani, az úgynevezett „haladó szerződéseket” és más intézkedések révén, amelyeknek célja, hogy a szakszervezeteket beépítsék a tőkés rendszerbe.

Ezzel együtt üzemi rendőrséget próbálnak létrehozni, amelynek feladata a provokálás, a megtorlás. Hogyan lehet hatásosan védekezni a monopóliumok és a multinacionális társaságok politikája és ennek káros következményei ellen, hogyan vihetjük győzelemre közös követeléseinket? — tette fel a kérdést Livi elvtárs.

A megoldás az együttműködésben és valamennyi szakszervezeti szerv egységakciójában található. Mind szorosabb együttműködéssel és aktív akcióegységgel tudjuk legyőzni és megoldani a problémákat. 1969-ben megvalósult a nyugat-európai együttműködés állandó bizottsága. Javaslatunkra közös akciótervet rendeztünk a cukorgyárakban mindannyi országban. A 9 európai tőkés ország valamennyi szakszervezeti szerve vitát kezdeményezett a cukorgyártók európai csoportjával, hogy előbbre jussanak a munkakörülmények és a szociális kedvezmények összeegyeztetésében.

Ezt az utat folytatva, azt keresve, ami közös és elhárítva, ami elválaszt bennünket, feltárva azon akadályok természetét, melyek az egységet hátráltatják, tudunk megfelelni a dolgozók egység iránti vágyának.

Nemzetközi szövetségünk elnökhelyettese vitába szállt azokkal, akik kérdéssé teszik szövetségünk demokratikus és független jellegét, s azokkal, akik szerint a szocialista országok szakszervezetei állítólag nem harcolnak a multinacionális társaságok ellen, mondván, hogy a szocialista országokban, az államközi kereskedelmi szerződések következtében léteznek olyan üzemek és vállalatok, melyekhez ezek a társaságok hozzájárulást nyújtottak. Pedig jól ismerik az alapvető tényeket, hogy ezek az üzemek a szocialista hatalom, vagyis a dolgozók és az ország népének tulajdonát képezik. Az államok közötti kereskedelmi szerződések csakis a nyersanyagokat és a termék kereskedelmi fogalmát határozzák meg a kölcsönös előnyök alapján és nem foglalják magukba a monopolista társaságok jogát ahhoz, hogy beleszóljan a termék árába, még kevésbé a termékek eladásába és felhasználásába, továbbá, hogy a munkakörülményeket, a béreket és a szociális feltételeket a szocialista országokban érvényes törvények és kollektív szerződések szabályozzák.

Úgy véljük, hogy a jövő azé a szakszervezeti mozgalomé, melynek irányvonala és akciója az osztályharc realitásán alapul, nem zárva ki a gazdasági és szociális reformokért folytatott akciókat, még a kapitalizmusból a szocializmusba történő átmenet előtt. Mi, Európa pártiak vagyunk — hangoztatta Livi elvtárs —, de nem a nagytöke Európáját pártoljuk, hanem a dolgozókat. Semmiféle segítséget nem nyújthatunk azoknak, akik azt gondolják, hogy az európai helyzet megváltoztathatatlan és megmondható, és hogy a kapitalizmus örökkévaló.

Tudjuk, hogy a szakszervezeti akció sajátos jelleggel bír, aszerint, hogy a kapitalizmus vagy a szocializmus feltételei között gyakorolják-e. De nem helyeseljük a keleti és a nyugati szakszervezetek különválasztását, mert két táborra osztaná az európai dolgozókat és szakadékot teremtene közöttük.

— A nemzetközi szolidaritás — mondotta —, amelyet vállalunk, nem korlátozódhat határokon és blokkokra. Tudatában vagyunk óriási lehetőségeinknek, állhatatosan folytatjuk harcunkat, bizakodunk és minden körülmények között megfelelünk a nemzetközi osztályösszefogás követelményeinek, a többi földrész dolgozóival, akiknek sok sikert kívánunk a szociális haladásért, a szabadságért és a békéért vívott harcukban — fejezte be szavait a nemzetközi szövetség elnökhelyettese.

Felszólalásában az alelnök hangsúlyozta, hogy a munkásosztály és a népek, a demokrácia és a szocializmus az enyhülés és a béke együttélés számára kedvező erők növekedése korunknak jelentős ténye.

Erről tanúskodik a szocialista országok nagyarányú fejlődése, továbbá a munkás- és népi harcok hatalmas fejlődése, a tőkés országokban, a tőkés monopóliumoknak a szívében, éppen ott, ahol kidolgozzák a haza nélküli, elnyomó és kizsákmányoló nagytöke politikáját.

E harcok és következményeik szétfeszítik egy túlhaladott rendszer kereteit és utat nyitnak mélyreható demokratikus változásoknak, átmenetnek a szocializmusba. Erre mutatnak a legutóbbi nemzetközi események Európában, az imperializmus agresszív erőinek veresége Indonéziában, Ázsiában és Afrikában. A legkegyetlenebb elnyomás ellenére, különösképpen Chilében, minden arra enged következtetni, hogy Latin-Amerikában is mélyreható politikai és társadalmi megrázkódtatások várhatók, melyek közvetlenül a jenkai imperializmust fogják érinteni.

A tőkés országoknak mélyreható ellentmondásokkal, gazdasági és kiélezett szociális nehézségekkel kell szembenézniük, mint az infláció, a pénzügyi válság és a szaporodó sztrájkok.

Sem a termelésnek — nemzeti és nemzetközi méretekben a végtelenségig fejlesztett koncentrációja, sem az állam közvetlen beavatkozása a gazdasági életbe a nagytöke javára, sem a csoportok kialakítása — mint például az Európai Közös Piac — nem tudják áthidalni a monopolkapitalizmus válságát.

A tőkés rendszer képtelen megbirkózni a tudományos és technikai forradalommal, megfelelni a dolgozók és a népek életbevágó szükségleteinek. Ideje lejárt. Napirendre került, hogy a szocializmus lépjen a helyébe.

A szocialista országok — különösképpen a világ első szocialista országának, a Szovjetunióinak — szakszervezetei nagy tapasztalatokra tettek szert, amelyek megérdemlik, hogy bővebben ismertessék a világ dolgozóival.

A kapitalista világban nincsen példa arra, hogy a szakszervezeteknek annyi kezdeményező szabadságuk, véleménynyilvánítási lehetőségük, előjoguk és felelősségük volna az országok életében, mint a szocialista országok szakszervezeteinek.

Az üzemek ügyvitelében, a gazdaságtervezésben valamennyi szinten elfoglalt helyük, közvetlen felelősségük a munkavédelem, a társadalombiztosítás, a sport, a szabadidő és a kultúra területén döntő fontosságú biztosítanak nekik a társadalomban. Hozzájárulnak ahhoz, hogy emeljék a dolgozók szocialista öntudatát. Sajátos tevékenységük a szocialista demokrácia fejlődésének egyik legfőbb tényezője.

Méltatta Livi elvtárs a Szovjetunió és a szocialista országok intézkedéseit, ahogyan fejlesztik a szakszervezeti életet és demokráciát, erősítik és bővítik a szakszervezet szerepét minden téren, mind nagyobb tömegeket vonva be a dolgozók különböző rétegeiből a szocialista közéletbe.

Mind jobban fel kell használnunk azokat az eredményeket — mondotta —, amelyeket a szocialista országok dolgozói és népei elértek. Amikor a kapitalista országok dolgozói — különösen Európában — az infláció ellen küzdenek, amikor az áremelkedések 10-től több mint 30 százalékgig terjednek a kapitalista országokban, a szocialista országokban ez csak 0-3 százalék. Ugyanez a helyzet a foglalkoztatottság, a munkabiztonság és más kérdésekben is.

Az SZVSZ és a mi nemzetközi szövetségünk számol a munkásosztály harcának jelentőségével azokban az országokban, melyekben a nagytöke uralkodik. Ez a harc az imperialistaellenes, a békéért, a társadalmi haladásért, a demokráciáért és a szocializmusért vívott harc egyik döntő eleme.

Európában három lényeges szakszervezeti áramlat található: az SZVSZ-hez és nemzetközi szövetségünkhöz tartozók, amelyek független, demokratikus osztály- és tömegjellegűek; az ún. szabad szakszervezetekhez (CISL) tartozók és a Munka Világszövetséghez (CNT) tartozók.

A realitások kényszere alatt a két utóbbi szervezet is kényszerül mind nyitabban el-

A „nők éve” sikeréért

CARLOS RODRIQUEZ (PERU)

A felszólaló kiemelte: A szocializmus és a békéért folytatott harc elválaszthatatlanok. Minél erősebb a szocializmus, annál stabilabb a béke. A szocializmus erőinek növelése megfelel a nemzetközi munkásosztály és valamennyi nép életbevágó érdekeinek.

Szólt arról, hogy mint a többi szocialista országban, az NDK-ban is a szakszervezetek részt vesznek minden olyan határozatban, amely a dolgozók élet- és munkakörülményeire vonatkozik és ellenőrzik a tervezéssel, a jogalkotással, a bérek és árak rögzítésével kapcsolatos kérdéseket. Részletesen ismertette testvérszakszervezetünk munkáját, eredményeit.

Rámutatott, hogy ipari ágazatainkban 90 és még magasabb százalékban nők dolgoznak. Az 1975-ös év „a nők éve”, jó előkészítése érdekében számos intézkedést tesznek. Beszélt a „barátságsvonalokról” és a testvérországok dolgozói közötti gyümölcsöző véleménycsere és tapasztalatcsere egyéb formáiról.

Az agresszió céltáblája vagyunk

— 1968-ban a fegyveres erők elmozdították helyéről az imperialista kormányt és a pilanattól megváltozott helyzetünk: elűztük az észak-amerikai IPC-társaságot, amely több mint 70 évig bitorolta a petróleumipart, amely most állami tulajdonban van. Az ipari szövetség lehetővé tette a dolgozók számára, hogy a vállalat tőkéjének 50 százaléka felett rendelkezzenek. Ez év május elsején hozott törvény értelmében a dolgozók gazdálkodnak és vezetik a vállalatot. A föld a parasztok kezébe került. A bányászatban az észak-amerikai vállalatot a Perui Bányászati pont váltotta fel. Államosítottuk a halászati ipart. Kapcsolatot tartunk fenn a világ minden országával.

A chilei államcsíny és Allende elvtárs meggyilkolása óta — az agresszió céltáblája vagyunk — mondotta végül a felszólaló.

José Linares (Kuba)

Az utunk nem volt könnyű

— Az idén ünnepeljük forradalmunk győzelmének 15. évfordulóját, amely véget vetett a kizsákmányoló elődök elnyomó rendszerének — kezdte felszólalását kubai szaktársunk —, az otthonainkban uralkodó nyomornak, gyermekeink iskolázatlanságának, a parasztok földnélküliségének, nemzeti szuverenitásunk megalázásának.

Az éhségtől és a munkanélküliségtől, az embernek ember általi kizsákmányolástól, a bizonytalan jövőtől és a betegségek, az öregség miatti félelemtől megszabadított kubai dolgozók számára biztosította az ingyenes orvosi ellátást, az ingyenes oktatást, a kultúrát,

a sportot és a pihenést; egyszóval urai lettünk javainknak és sorsunknak.

Mi, kubai dolgozók elsődleges feladatunknak tekintjük, hogy fokozzuk gazdaságunk hatékonyságát, hogy többet termeljünk, jobb minőséggel és kisebb költséggel és hogy erősítsük és fejlesszük munkásosztályunk politikai, forradalmi és kommunista öntudatát.

A munkahelyeken kezdtük azoknak a feltételeknek a megteremtését, melyek biztosítják a béreknek és a normáknak egymáshoz kötődését, hogy megvalósíthassuk a „mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint” szocialista elvét.

Az út, amelyet bejártunk nem volt sima, hiszen szembe kellett néznünk az észak-amerikai imperializmusnak és csatlósainak agressziójával, fenyegetésével, blokádjával. De a kubai dolgozók és egész népünk szilárd, méltóságos és bátor magatartást tanúsított. Még nehézségek állnak előttünk, de azokkal is szilárdan szembenézünk. Szívünk mélyén hordjuk a világ valamennyi dolgozója iránti hálánkat, harcos szolidaritásukért és pártatlan, testvéri segítségükért, amelyet a nehéz pillanatokban és jelenleg is a szocialista tábor — mindenek előtt Lenin nagy hazájának — dolgozói nyújtottak.

Linares elvtárs hangoztatta a kubai munkásosztály harcos internacionalizmusát, amely az SZVSZ felhívását követve kész konkrét akciókkal kifejezni a chilei nép, a chilei munkásosztály és szervezete, a Chilei Dolgozók Egységes Központja iránti szolidaritását, támogatja Vietnam hős népét. Aláhúzza, hogy a nemzeti felszabadítási mozgalmak fellendülése olyan tényező, amely mind nagyobb jelentőségre tesz szert a nemzetközi helyzet alakulásában.

A magyar küldöttek (a harmadik sorban)

A nemzetközi monopóliumok ellenünk vannak

Köszönetet mondott Nigéria és Afrika dolgozó népének nevében a meghívásért, a meleg fogadtatásért.

— Bár csak olyan jól érezném magamat a világon, mint a magyar nép körében — mondotta.

Méltatta a két ország, s a két szakszervezet mind szorosabb barátságának megnyilvánulásait. Majd az Afrikai Szakszervezeti Egység Szervezet két év előtti megalakulásának jelentőségét méltatta. Ellentét van a langyos és a dinamikus szakszervezetek között. A nehéz kezdés ellenére, azonban a kezdeményezőknek sikerült létrehozniuk a kontinentális bázison alapuló egységet. Bár a jövő még sok nehézséget tartogat, az optimizmus nem indokolatlan.

A Nigériai Dohányipari Dolgozók Szakszervezete elsőként csatlakozott szakszervezeteink nemzetközi szövetségéhez. Sikereink a nemzetközi mozgalomban azon az információs és együttműködési támogatáson alapulnak, amelyet az SZVSZ és a Szakszervezeti Világszövetség titkársága nyújt.

200 millió afrikai dolgozó nevében elismerését fejezte ki a VIII. Szakszervezeti Világkongresszus felvilágosító munkájáért és a problémák tudományos megközelítési módjáért.

Ezután arról szólt, hogy a munkásosztály harca nem lehet eredményes a fejlődő országok tömegeinek nevelése és a nemzetközi szervezetek kontinentális és regionális alappon való létrehozása nélkül. A békés egymás mellett élés idején lehetőség van az SZVSZ-hez tartozó szakszervezeti szervek hatáskörének kiterjesztésére. A nemzetközi szakszervezeti szövetség regionális titkárságot és szakszervezeti intézményeket hozott létre különböző országokban, főleg Afrikában. Ezek az intézmények szakirodalmat terjesztenek s ahol szükséges, szakszervezeti irányításban és pénzügyi módszerek alkalmazásában nyújtanak segítséget.

A nemzetközi monopóliumok és multinacionális társaságokról szólva hangsúlyozta: Ismételjük a monopólista tendenciákat országunkban és a többi fejlődő országban. A monopóliumok ördögi politikát folytatnak. A természetet befejezetlenül teremtényei". Sok országban támogatják az államcsínyeket. Akadályozzák az afrikai országok független gazdasági életét és területi sérthetenségét. Nemrégiben cigarettát, italokat és paradicsompürét csempészték Nyugat-Afrikába, ahol ezeket alacsony áron hozzák forgalomba, hogy elárasszák a piacokat, s kárt okozzanak az uralmuk alól kikerült és bennszülött vezetéssel működő vállalatoknak. A nigériai szövetségi katonai kormány érvényesíti a bennszülött vezetést és Ugandában sem engedik a monopóliumokat szőhoz jutni az ország gazdasági irányításában.

A nemzetközi monopóliumok extraprofittal és a gazdaság függőségében tartására törekednek, s ezért nem akarják, hogy az üdítőitalokat saját termékeinkből állítsuk elő. Piacainkat üdítő itással árasztják el, noha a világnak e részén több alapanyag áll rendelkezésre szeszes italok, élesztő és üdítő italok gyártásához.

Ha a helyi forrásainkból gyárthatnánk ezeket, növelhetnénk ipari fejlettségünket, a foglalkoztatottságot, s a fogyasztási cikkek olcsóbbak és elérhetőbbek lennének. A tejet is inkább importálják, mint hogy megpróbálnák a rendelkezésre álló állatállomány révén biztosítani. A cipők, amelyeket viselünk, saját bőrből készülnek, de a tengeren túl gyártják azokat. Afrikában nincs műszaki és tömeges oktatás. Számunkra olyan gyarmati oktatás jutott, hogy az afrikaiak hasznot hajtsanak a gyarmatosítóknak, hogy megmaradjon bennük a hit: a fehér ember

csaknem istenség, az afrikai pedig „a természet befejezetlen műve”.

Az analfabéták száma világvizonylatban 1980-ig 830, 1985-ig pedig 900 millióra emelkedik. Ázsiában, Afrikában és Latin-Amerikában tíz közül csupán egy 11 és 15 év közötti gyermek jár iskolába. A gyarmatosítás arra kárhozza embereket, hogy különbözőeknek a gyarmatosító országok állampolgáraitól. Korábban és jelenleg is ilyen rendszer uralkodott Dél- és részben Nyugat-Afrikában. Érthető, hogy a legtöbb analfabéta Afrikában él.

A nemzetközi szövetséghez, a szocialista országokhoz és azokhoz az országokhoz fordulunk, amelyeket nem érint a gyarmatosítás, hogy segítsenek ifjúságunk és felnőtt lakosságunk általános és technológiai oktatásában, hogy áthidaljuk az elmaradást, hogy egy megfelelő életszínvonal alakuljon ki, hogy kibontakozzék az emberek alkotó képessége, személysége és meg lehessen indítani a szakmai képzést. Az oktatási alkalmak kialakulása, demokratizálódása elősegíti majd a nemzetközi együttműködést, a fajok és nemzetek közötti kölcsönös megértést, és a világ lakossága egymással összhangban élhet.

Bármilyen kis mértékben is, bizonyos fejlődés máris van. Nigériában például nyolc évetemet tervezünk, s öt már megalakult. 1975-ben az egész országban bevezetik a kötelező alapfokú oktatást, és a szabad felsőfokú oktatást. Fiatalfaink szeretnének tanulni, ezért kérjük tanulási lehetőséget fiataljaink részére a különböző országokban.

A függetlenség megszerzése után több afrikai országban a volt gyarmatosító gazdasági szabadsága, iparfejlesztési és beruházási politikája rákényszerítette a kormányokra a demokratikus szakszervezeti jogok felszámolását. Betiltották a sztrájkokat, a béreket befagyasztották, a megélhetési költségek rákényszerítve emelkednek, a társadalombiztosítás esetlegesé válik, gyakran korlátozzák a gyülekezési jogot.

Elszorult szívvel tett említést a még mindig gyarmati iga alatt sínylődő Dél-Afrika, Rhodézia, Angola, Namíbia, Guinea, Mozambik dolgozóinak helyzetéről.

Ezekben az országokban a dolgozóknak nem áll jogukban szakszervezetek létesítése. sem az, hogy a fehér dolgozókat tömörítő szakszervezetekben részt vegyenek. Korlátozzák a szakszervezeti demokratikus jogokat, és szabadságjogokat, megszegik a Nemzetközi Munkügyi Hivatal egyezményét a szabad gyülekezéstről és a kollektív szerződések jogáról.

Toodeestell Rudee (Mauritius)

Egységünk létfontosságú!

Bár a világ különböző részeiben élünk, ahol az éghajlat és a körülmények mások, problémáink azonban többé-kevésbé közösök — mondotta többek között Mauritius küldötte. — A nem szocialista országokban a munkaadóink kizsákmányolnak bennünket, mert az ő tulajdonukban vannak a termelési eszközök. Egységünk létfontosságú, mert anélkül nem tudjuk megállni helyünket, egységünk és szolidaritásunk ereje az asszonyaink és gyermekeink szeméből már sok könnyet törölt le. Az SZVSZ és nemzetközi szövetségünk sokat tettek már, de harcunknak még nincs vége.

Ezután ismertette Mauritust, amely kis sziget, mintegy 900 000 lakossal. Hamarosan elérk az 1 milliós létszámot. Korlátozott művelhető földdel, amelyet már a hegyoldalak feléig beültettek cukornáddal, teával, aloérosttal, burgonyával és zöldséggel. A dolgozók helyzete kritikus, a legfontosabb fogyasztási cikkek árának állandó emelkedése miatt. Néhány évvel ezelőtt 60 000 munkanélküli volt, és a kormány tökéhiány miatt nem tudta az országot iparosítani. Ezért külföldi vállalkozókat hívott, akik tíz évig adómentességet élveznek. A konzervipar szintén kedvezményt kapott a kormánytól. A halászatú ipar fejletlen, bár szigeteink körül bőségesen van hal. Az üdítő italok készítőit meglehetősen jól

fizetik. De a fontos alapfogyasztási cikkek árai emelkednek, s ez minden dolgozót érint.

— Kormányunk új törvényt hozott, amely megakadályozza, hogy a szakszervezet sztrájkokat jelentsen be. Harcolnunk kell ez ellen — fejezte be felszólalását Toodeestell Rudee.

Yutaka Kimura (Japán)

Sikerült bizonyos eredményeket elérni

Japánban terjednek a konfliktusok, és erősödik a feszültség a „termelés és export mindenképp” jelszavával végrehajtott gyors gazdasági növekedés politikájának következtében, amelyet az elmúlt 10—12 évben a monopóliumok érdekében, a kizsákmányolás fokozása céljából szorgalmaztak.

Ehhez kapcsolódik az infláció és az ár-emelkedés, a különleges körülményekkel támogatott rendkívül nagyarányú költségvetés és a hivatalos kamatláb leszállításával a kormány bőkezűen ad pénzt és megkönnyíti a bankkölcsön folyósítását a nagyvállalatoknak, amelyek sok dollárt kerestek azon, hogy olcsón exportálják a csekély munkabéért és szegényes életviszonyok között előállított termékeket.

A kormány és a monopóliumok ezzel Japánban is előidézték az inflációt. A szándékosan előidézt „áruhiány” és az alkalmas időben végrehajtott csalárd áremelések a világon a legnagyobb áremelkedésre vezetett. (Az idén márciusban 24 százalékkal volt magasabb mint tavaly.)

Ennek ellenére a kormány és a monopóliumok az ellenkező irányba fordultak, hogy bevezessék az árstabilizáció jövedelempolitikáját, s azt állítva, hogy az infláció legfőbb oka a bérköltség növekedése.

A japán monopóliumok vállalatok — kizsákmányoló import formájában — behatolnak a fejlődő országokba, hogy élelmiszerek beszerzését biztosítsák. Ez ellen délkelet-ázsiai országokban kitört „japán-ellenes” lázongás.

Belpolitikai téren az östermelő ágazatok korlátozása bérmunkásokká tette a földművelőket, és a halászatokat, a munkaerő mozgósítása és a csekély bérek politikája érdekében.

A dolgozók harcának elfojtására a kormány új választási rendszert akart bevezetni a múlt évben. Segítségével örökké akarta tenni a monopóliumok pártjának kormányzását, s lerombolni a demokráciát, visszaszorítani a demokratikus erőket, s gátakat szabni a munkásmozgalomnak. A demokratikus erők akcióival sikerült e tervet megakadályozni.

A két nagy szakszervezeti szövetség megszervezte a tavaszi munkás-offenzíva közös harci bizottságát, amely kidolgozta követelési platformját a dolgozók és a nép életszínvonalának védelmében. A megélhetési nehézségekkel fokozottan sújtják a kedvezőtlen szociális viszonyok között élő embereket — a szervezeten munkásokat, a munkanélkülieket, az időseket és a beteget — a bizottság ezért követeli: a minimál-bérendszert törvénybe iktatását, a segélyezetteknek inflációs

pótlék kifizetését, a progresszív nyugdíjrendszert, s a sztrájkjog visszaállítását a közalkalmazottak számára.

A bizottság 30—50 százalékos és annál is nagyobb béremelést, valamint a munkaidő megrövidítését követeli — bércsökkenés nélkül. Márciusban és áprilisban 8 400 000 dolgozó általános sztrájkot hirdetett e követelések érdekében. Sikerült bizonyos eredményeket elérni például a csekély jövedelmű dolgozók életszínvonalának védelmében, és sikerült fontos sorompót áttörni, a jövő harcok szempontjából.

A közalkalmazottak sztrájkjogának viszszerzéséért vívott harcot nemzetközi támogatással vívtuk, amelyben a szövetség is bekapcsolódott. Sikerült átlagosan 32 százalékos béremelést is elérni, s több más eredményt is kivívunk a munkafeltételek tekintetében.

Az infláció azonban tovább tart és az árak emelkedésének nincs vége. Amint a demokratikus erők ébersége lankad, a kormány és a monopóliumok készen állnak reakciós intézkedésekre.

Eltökéltük, hogy a júliusi választáskor minél több képviselőt választunk meg a haladó pártokból, hogy a munkások és a nép életét biztosító politikát folytassanak.

A japán felszólaló így fejezte be: harcunk és akciónk során tanultunk a többi ország dolgozóinak értékes tapasztalataiból, amelyek mindenkor ösztönzést jelentettek számunkra.

Kaketouin Dansala Ouangkake (Csád)

Afrikában sok problémát kell még megoldani

— Csád Dolgozóinak Nemzeti Szövetsége, az Unatrat három szakszervezeti központ felhívására alakult meg 1963-ban — mondotta.

— Oszintén be kell vallanom, hogy Afrikában és különösen hazámban, Csádban, a dolgozóknak még sok problémát kell megoldaniuk. Sok munka-baleset történik; sok a szakmai betegség; megsértik a szakszervezetek jogait, nem hajlandók megválasztani a dolgozók küldötteit; az öslakosok nem rendelkeznek kellő szakmai képzettséggel; nem tartják be a dolgozók egészségvédelmére vonatkozó törvényeket; nem biztosítják őket a veszélyes gépek okozta baleset ellen — többek között éppen az élelmiszeriparban.

A beszámolót hallgatják a konferencián részt vevő küldöttek

Ünnepi nagygyűlés

A konferencia befejeztével ünnepi nagygyűlésen emlékeztek meg a nemzetközi szövetség 25. évfordulójáról. A szónok Julien Livi, a szövetség új elnöke volt, aki többek között hangsúlyozta:

— Ha meggondoljuk, hogy milyen volt a világ és a szakszervezeti mozgalom, szövetségünk megalakulásának időszakában, s hogy milyen ma; ha meggondoljuk, hogy azóta mi vé fejlődött a Szovjetunió és a többi szocialista ország, amelyek még nem is léteztek akkor; s hogy milyen munkát végeznek egész kontinensek politikai és társadalmi átalakítása érdekében, ha a szakszervezeti mozgalom létrejöttére gondolunk, mindenütt, ahol

még nem létezett; s az osztályharc kibontakozására a kapitalista országokban, valamint a 25 év nagy csatáira — büszkék lehetünk nemzetközi szövetségünkre, amely mindenkor helytállt. Főként mélyen bízunk a munkásosztály jövőjében és felszabadító harcának kimenetelében.

Az ünnepi beszédet nagy sikerű műsor követte.

★

A küldöttek a konferencia után ismerkedtek a magyar dolgozók életével. Budapesti és vidéki élelmészeti üzemeket látogattak meg.

Munkánk eredményeit tükrözik a határozatok

A szovjet élelmiszeripari dolgozók négy-millió táborát Nina Matroszova, a Szovjetunió élelmészeti dolgozói — szakszervezeti központi bizottságának elnöke képviselte, aki egyben az Élelmészeti-, Dohány-, Vendéglátóipari és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szövetségének alelnöki tisztét is betölti és amely tisztségre a mostani konferencián ismét megválasztották.

● **Matroszova elvtársnő, mi a véleménye a most véget ért konferenciáról?**

— Az alapküldetésünk és határozatok jól megvilágították munkánk eredményeit, tükrözik a szakszervezeti mozgalom fejlődésének fő tendenciáit és az iparágunkra vonatkozó további munkák fő irányát. Delegációnk teljes mértékben támogatja ezeket a határozatokat, hiszen azok megfelelnek a VIII. szakszervezeti világkongresszuson elfogadott alapelveknek.

● **Hogyan vesz részt a Szovjetunió élelmészeti dolgozóinak szakszervezete az UIS munkájában?**

— A proletár internacionalizmus elveinek szellemében, mi a jövőben is megteszünk minden tőlünk telhetőt és sokoldalú segítséget nyújtunk a nemzeti függetlenségükért küzdő népeknek. Ennek egyik formája a nemzetközi szövetség munkájában való sokoldalú részvételünk. Nemzetközi tevékenységünk során erőfeszítéseket teszünk, hogy erősítsük az egységet az egész világ szakszervezeteinek sorában. Mi valamennyi földrész, mintegy 60 országában működő szakszervezetével tartunk kapcsolatot. Az elmúlt időszakban mintegy 50 delegáció járt hazánkban. Ugyanakkor szakszervezetünknek majdnem ennyi delegációja volt a rokonszakszervezetek vendége. Elsőrendű jelentőséget tulajdonítunk a szocialista közösséghez tartozó országok szakszervezeteivel való együttműködés bővítésének. Az utóbbi esztendőben szakszervezetünk óriási munkát fejtett ki annak érdekében, hogy fejlessze kapcsolatait a kapitalista és fejlődő országokban működő, különböző irányzatú rokonszakszervezetekkel.

● **Milyen számok jellemzik a Szovjetunió élelmészeti dolgozói munkájának és életkörülményeinek fejlődését?**

— Az élelmiszeripari dolgozóknál egészében véve az utóbbi három esztendő alatt több

mint 10 százalékos béremelés volt, árstabilitás, sőt árleszállítás mellett. A társadalombiztosítási ráfordítások, amelyek teljes mértékben az állam terhére valósulnak meg, szakszervezetünk viszonylatában az elmúlt esztendőben elérték a 330 millió rubelt. Az utóbbi két esztendőben mintegy 350 ezer élelmiszeripari dolgozó költözött új lakásba. Persze, nekünk is megvannak a magunk problémái, amelyek megoldásán dolgozunk, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy dolgozóink napról napra jobban éljenek.

● **Mi a véleménye a konferencia lebonyolításáról?**

— Meggyőződésem, hogy mindannyiunk számára tartós és fejemelő emlék lesz ez a konferencia, és azok a körülmények, amelyek közepette lezajlott. Öszinte és testvéri szeretettel köszönjük Tamás László elvtársnak és valamennyi magyar élelmiszeripari dolgozónak a konferencia kitűnő megszervezését, amely lehetővé tette, hogy a munkánkkal járó sokrétű kötelezettségeinket a legkisebb részletkéig teljesíthessük.

K. E.

Konferenciánk az egység bizonyítéka!

Az Élelmészeti-, Dohány-, Vendéglátóipari és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szövetségének VI. nemzetközi konferenciáján az adminisztratív bizottság tagjává választották Saad Mohamed Ahmedet, az arab élelmiszeripari dolgozók szakszervezetének főtákarát.

● **Mi a véleménye a világkonferencián elhangzott vitáról, illetve a határozatok hogyan segítik az arab dolgozók harcát?**

— A VI. nemzetközi konferencia az emberiség történetének egy jelentős változásokkal járó időszakban ült össze. Ennek a legkiemelkedőbb jellegzetességei azok, amelyek a világ országait politikai, gazdasági és társadalmi téren állítják szembe egymással. Ezek a változások egyrészt a felszabadító erők, másrészt pedig a kizsákmányolók harcában kristályosodik ki. A mi konferenciánk, amely az ellenhatalmak, és ezek kapzsisága leleplezésére irányuló leghatásosabb módszerek egyikét képviseli, egységes bizonyítéka ennek a harcnak. Ennek a konferenciának határozatait és javaslatait a világ nemzeti és haladó erői által használatos jegyverek lesznek ennek a magatartásnak és e céloknak legyőzésére.

— Nagy jelentőséget tulajdonítok annak, hogy a konferencia általános határozata is kifejezésre juttatja a teljes szolidaritást az arab népek igazságos harcával, amelyet népünk az imperialista agressziós politika ellen, az izraeli csapatoknak valamennyi megszállt arab területéről való kivonásáért és Palesztina arab népe törvényes jogainak biztosításáért vív. Ugyancsak óriási jelentősége van annak, hogy ezzel a kérdéssel külön határozatot is foglalkozik.

— Hatalmas arab hazánkban az élelmiszeripari és szállodaipari társaságok a nép birtokában vannak, hála a munkásosztály haladó erői elkeseredett és komoly harcának. Ennek ellenére még mindig akad néhány probléma, amely az arab szakszervezetek és a mozgalom előtt áll. A Jemeni Arab Köztársaságban, az Arab Öbölben, az Arab-félszigeten, Jordánban és Szudánban a szakszervezeti funkcionáriusok az uralkodó hatóságok elnyomása alatt állnak. Azonban az arab szakszervezeti mozgalom előrehaladása nem

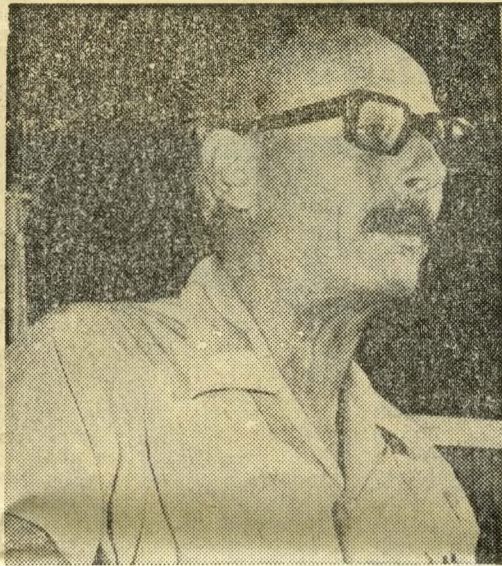
szűnik meg mindaddig, míg ezek a problémák meg nem oldódnak és a teljes felszabadítás meg nem valósul.

— A közel-keleti béke hazánk békéje érdekében történő nemzetközi erőfeszítések ellenére a cionista ellenség minden eszközzel igyekszik megakadályozni a béke megteremtését ezen a területen. Az elmúlt hetekben barbár támadásokat intéztek a védtelen szíriai és libanoni lakosság ellen. Az ilyen agresszió ellenére, amely egyenlő a népirtással, az arab ügy győzni fog. Az októberi háborúban az egységes arab akció győzelemhez vezetett, és ez bebizonyította, hogy az egység — amelyről konferenciánkon is sok szó esett és döntő jelentőségű — csodákat teremt.

— Véleményem szerint konferenciánk rendkívül óriási munkát végzett és sikeres volt. Ehhez hozzájárult és feltétlenül meg kell köszönni a magyar Élelmészeti Dolgozók Szakszervezetének szívélyes vendégfogadását és azt, hogy minden feltételt megteremtettek ahhoz, hogy munkánkat zavartalanul és sikeresen lebonyolíthassuk.

Kimmel Emil

Chiléből érkezett Budapestre

Az elnökségben helyet foglaló Roberto Prieto arca ismerősnek tűnik. Honnan is? Igen, igen. Azon a képen láttuk, melyen a junta lanyhuló éberségét kihasználva, bátor antifasiszta újságírók készítettek a hírhedt santiago-i stadion drótkerítése mögött. Valóban, Prieto elvtársat a jobboldali puccs első percében tartóztatták le a szakszervezetben, mint idegen állampolgárt.

Nem pusztán a szemtanú, hanem a szenvedő résztvevő szavai elevenítik fel a kínzások kegyetlen sorozatát, amelyet fogságának 35 napja alatt elszenvedett. A stadion felülmúlta a második világháború sötételemkéi fasiszta koncentrációs táborait; az emberi jogok sárbatiprásával megalázták, meggyalázták a foglyokat, a kiszámított, hideg kegyetlenségével végrehajtott kínzásokról nem is szólva.

A többiekkel együtt Prieto elvtársat is kényszerítették hasonfeküdni a hideg betonpadlón kezét a tarkón tartva, étel, ital nélkül 42 órán át mozdulatlanul. Még elemi szükségleteit végezni sem állhatott fel. A kínzások következtében sérült kezét azóta is gyógykezelik.

— Én mégis kivételes személy vagyok — mondja. — Kivételes, mert mint külföldi, mégsem kínoztak úgy, mint a chileieket, kivételes, mert végül is a svéd követ — akit később e humánus tevékenységéért kiutasítottak Chiléből — egy csoport uruguayival együtt kimentett, a svéd követségre vitt, majd Svédországba juttatott.

De csodálat és elismerés illeti azokat a chilei hazafiakat, akik szó nélkül viselték a megaláztatásokat, a válogatott kínzásokat. Közülük is kiemelkedett Litre Quiroga, akit a legválogatottabb kínzásokkal gyötörték 5 napon át, naponta többször is elhurcolták, mindannyiunknak példáját adta az emberi méltóságnak a meggyőződés erejének: egy jajszó nem hagyta el ajkát, s úgy halt meg hősként, zokszó nélkül, mindannyiunk szemeláttára.

Mindez a főváros kellős közepén. Elképzelhető, hogy mi történik a Santiagótól 1400 km-re fekvő Davson-sziget sivatagjában, vagy a többi börtönszigeten. Ezer és ezer válogatott kegyetlenséggel végrehajtott gyilkosság, a szabadságjogok megsemmisítése jelzi a chilei terroristák teljesen fasiszta szabású uralmát.

S ami Chilében lejátsszódik, az csupán egy — kegyetlen és véres — epizódja annak a folyamatos, amely egész Latin-Amerikában végbemegy. Ennek jellemzője: naponta mind több dolgozó van tisztában azzal; az ország népének joga van természeti kincseire, amelynek ma túlnyomó része, vagy jó része USA-beli monopóliumok kezében van.

A munkásosztály növekvő öntudata, harca — minden nehézség ellenére —, növekszik a szabadságjogokért, a kivívott eredmények megtartásáért. E harcban keresi és mindinkább megtalálja szövetségét a parasztságban, amelynek elemi érdeke a földreform, a monokulturális mezőgazdasági struktúra megváltoztatása. A földbirtoklás és termelés koncentrációja munkanélküli tömegeket hoz létre, a nyersanyagkincset feldolgozatlanul viszik ki, gyenge a belső ipar. Ezért a fő hangsúly ma a két alapvető osztály összefogásán van. Minden országban ott vannak az öntudatos szervezett munkások, akiknek befolyása nő.

Két éve alakult meg a Latin-amerikai Élelmészeti Dolgozók Szövetsége, amely arra szö-

vetkezik, hogy minden országban megalakuljon a tagszervezete. Már eddig is számottevő eredményeket ért el.

Az egész földrész dolgozói előtt ott a lelkesítő példa: az önálló, független, erősödő, szocialista Kuba, az Egyesült Államok többszomszédságában. A munkásosztály nyomására a legtöbb országban kénytelenek voltak pozícióikat feladni. Ez a magyarázata annak a dühödt ellentámadásnak, amelyet a helyi oligarcha a nemzetközi töké támogatásával megindított, s amely a chilei véres fasiszta terrorba torkolt. Ezért más országokban is igyekeznek feltartóztatni a munkásság befolyásának növekedését, a munkás-paraszt szövetség megerősödését.

Az imperialisták — mindenekelőtt az USA monopolistái nem hajlandók lemondani a Latin-Amerikában szerzett előjogokról, természeti kincsek kirablásáról.

Ez harc, kegyetlen harc, amelynek különböző csataterlein eltérő eredményekkel folyik a küzdelem. Az imperializmus nem riad vissza a legelszántabb reakciós elemek bevetésétől. Ebben a harcban felbecsülhetetlen jelentőségű az egység, a szolidaritás megerősítése, amelyet nemzetközi szövetségünk mostani konferenciája — meggyőződésünk szerint — előbbre visz. Segíti e harcot a munkásosztály szervezeteinek mind szorosabb kapcsolata a szocialista országok testvérszervezeteivel.

Örömmel és köszönettel fogadjuk a magyar szakszervezetek támogatását. A küldöttek kölcsönös cseréje például mindinkább lehetetlenné teszi a reakciós propagandát, amely a szocializmust, a kommunizmust féltelmes mumusnak igyekszik beállítani. Az egység és a harc ma már nem csupán egy országon belüli, a dolgozók különböző országai közötti követelés, hanem kiterjed az egész kontinensre, az eltérő fejlődési fokon álló és berendezkedésű országokra, és azon túl a munkásosztály és minden dolgozó rétegre, az egész földgolyón. S ebben Latin-Amerika dolgozóinak is legfőbb támasza, követésre méltó példája a Szovjetunió és a szocialista országok.

F. Gy.

Tiltakozó távirat az olasz újfasiszták provokációja ellen

A konferencia időszakában újfasiszta provokátorok súlyos bombamerényletet hajtottak végre Olaszországban: szakszervezeti tömeggyűlésen bombát robbantottak. Amikor a küldöttek értesültek a merényletről, Mario Martucci, az olasz delegáció tagja azt javasolta a konferencia résztvevőinek, küldjenek tiltakozó táviratot. A delegátusok mély részvétüket fejezték ki az áldozatok és hozzátartozók iránt, ugyanakkor élesen megbélyegezték tiltakozó táviratukban a súlyos és véres terrorcselekményt!

AZ ÚJ VEZETŐSÉG

A konferencia ötödik napján — május 31-én — a küldöttek elfogadták a bizottságok által megvitattott és előterjesztett alapküldetést és a különböző határozatokat.

A VI. nemzetközi konferencia általános határozata rögzíti, hogy a Budapestre lezajlott tanácskozás csatlakozik a nemzetközi helyzetnek a VIII. szakszervezeti világkongresszus által elvégzett értékeléséhez. Felszólítja az alapküldetést, a szakma valamennyi tagszervezetét, dolgozóit és a nemzetközi szövetséget: kezdjenek alkotó párbeszédet más szervezetekkel, fejlesszék a közös harcot minden területen, az iparág dolgozóinak védelmére: külön is felhívja a tagszervezetek figyelmét arra, hogy nagy gonddal tanulmányozzák a szociális problémák megoldásának módszereit a Szovjetunióban és a többi szocialista országban.

Az alapküldetést melléül külön határozatban foglalkoztak: a nők jogai nemzetközi

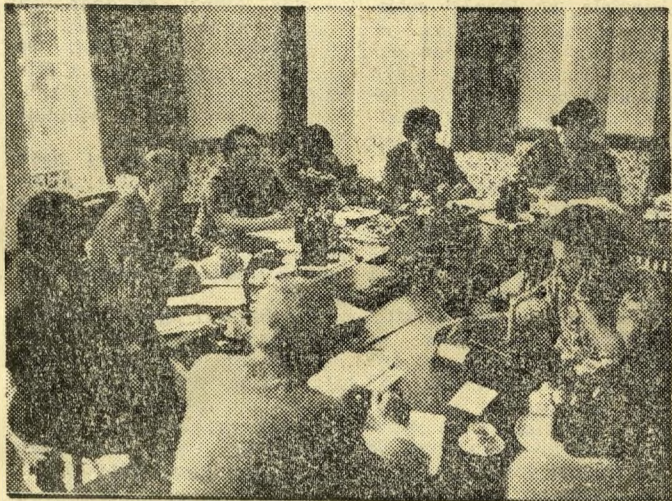
évének megrendezésével; a chilei dolgozókkal és néppel való szolidaritással; a koreai dolgozókkal és néppel való szolidaritással; a közel-keleti kérdéssel; Vietnam, Laosz és Kambodzsa dolgozói és népei iránti szolidaritással.

★

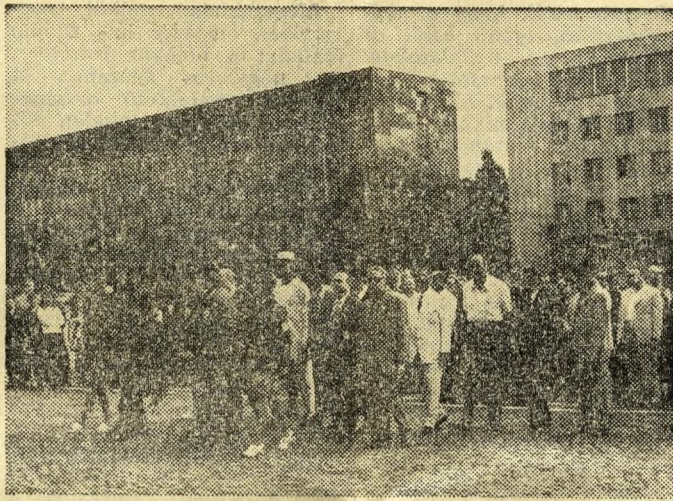
A határozatok elfogadása után a küldöttek megválasztották a nemzetközi szövetség adminisztratív bizottságát, s a vezető tisztségviselőket.

A nemzetközi szövetség elnöke: Julien Livi, a Francia Élelmészeti Dolgozók Szakszervezetének főtákará. Alelnökök: Nina Matroszova, a Szovjet Élelmészeti Dolgozók Szakszervezetének elnöke és Antoine Menoucon, a Dahomey Élelmészeti és Vendéglátóipari Dolgozók Szakszervezetének elnöke. A nemzetközi szövetség főtákarává ismét Orestes Ibanez választották.

A konferencia küldöttei között

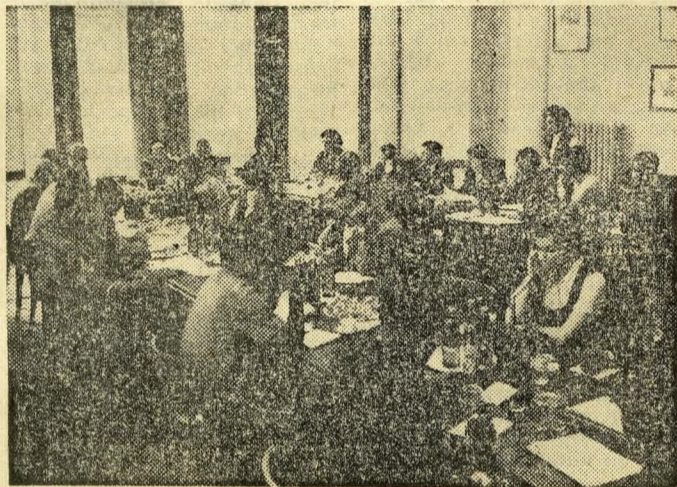
Május 26-án ülést tartott az adminisztratív bizottság. A tanácskozás előtti pillanatokat kapta lencsevégre riporterünk

A delegátusok megkoszorúzzák Lenin szobrát

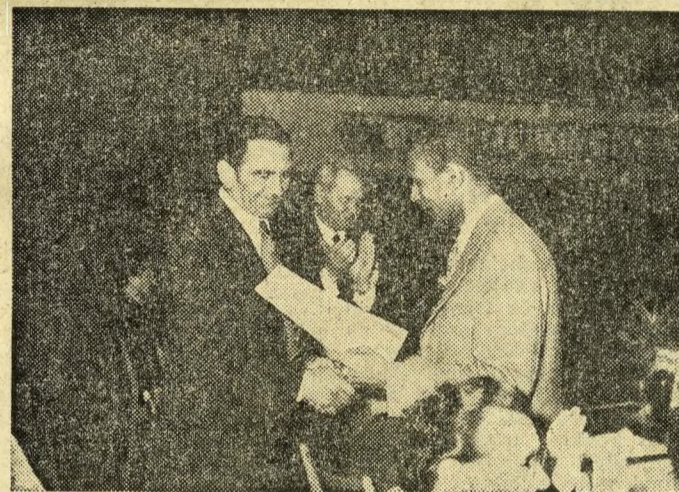
A nemzetközi szövetség fennállásának 25. évfordulója alkalmából számos tagországot tüntettek ki díszoklevéllel. Julien Livi átadja az oklevelet a szovjet delegációnak

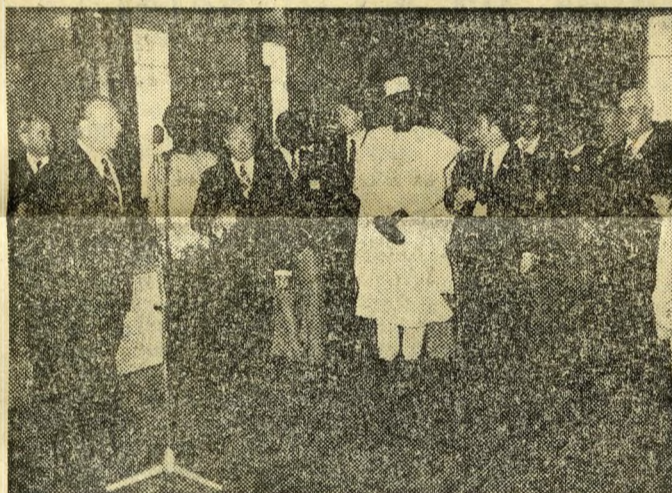
A bizottság megkezdi ülését. Az első felszólalót hallgatják a résztvevők

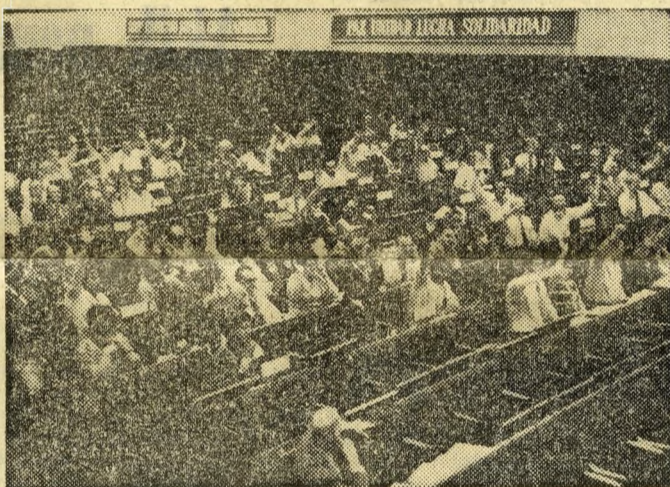
Tisztelgés Lenin emlékműve előtt

Az ÉDOSZ képviselője átveszi a díszoklevelet Orestes Ibaneztól, a szövetség főtitkárától

A konferencia küldötteinek tiszteletére fogadást adott a Hotel Intercontinentalban dr. Dimény Imre és Szurdi István. A képen Szurdi István belkereskedelmi miniszter köszönti a delegátusokat

Szavaznak a VI. konferencia küldöttei az egyik határozati javaslat felett

Szolidaritási nagygyűlésre került sor május 31-én az Építők székházában. A gyűlés résztvevőinek egy csoportja

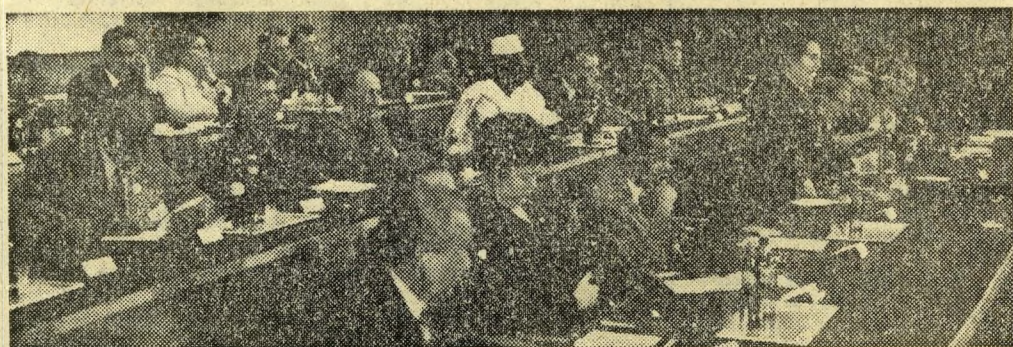
Pierre Gensous és Julien Livi a fogadáson a szovjet küldöttekkel beszélget

Hajókirándulásra indulnak vendégeink

Szakszervezetünk énekaraí és zenekara köszöntötte a nagygyűlésen részt vevőket

Az elnökség tagjai a konferencián

A szovjet delegátusok egy csoportja